

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Δ'.

ΑΡΙΘ. 40.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τὸς ἐντός τοῦ Κράτους ἀνά
12 φύλλ. Σελ. 2.
Διὰ τὸς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τὸς ἐν Τουρκίᾳ. Γρ. 20.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἢ γραμ-
μὴ ὁδ. παλαιῶς 3.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
εἰς τὸ ὑπογραφεῖον ΚΕ-
ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς
εἰ α ο λ α π ο θ ἦ κ η ς

Κεραλληνία 27 Ἰουλίου 1861.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΔΟΚΤΩΡ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΒΑΛΙΕΡΗΣ ΔΑΝΔΟΛΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε ἀριθ. 39.)

Ἀφοῦ ὠμιλήσαμε γιὰ τὴν γλώσσαν, τὸ ὕψος, καὶ τὰς ἰδέαις τοῦ ῥήτορά μας ἄς εἰποῦμε καὶ ὀλίγα γιὰ τὰ σωματικά του προτερήματα καὶ ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ πρόσωπον. Ἄ τί ωραιότατο μούτρο αὐτό! πῶς φανεροῖται θαυμαστά τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου! πῶς εἶναι λαμπρὸ δείγμα τῆς ψυχῆς του! Κρίμα νὰ μὴ γνωρίζουμε τὴν ἐπιστήμην τοῦ Gall γιὰ νὰ εὑρούμε καὶ εἰς τὸ κεφάλι του ὅλαις ταῖς σγοῦμπαις τῶν διαφορῶν ἀρετῶν! Παρατηρήσατε ὅταν ἀσκόνεται γιὰ νὰ ἀγορεύσῃ, παρατηρήσατε πῶς εἰμπονέρεϊ κυτᾶχτε τί μίτι διπλωματικὸ πῶχει, τί παλληκαρισίον μουστάκι, τί maestosa μύτη, ὀλίγοι ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἦναι σολισμένοι μετέτοινα τελεικάτα καὶ ἑλληνικὴν μύτην ἢ ἀγαπᾷ τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ Δάνδολος γιὰ τὴν ἐλευθερίαν φαίνεται ὅτι ἔχει αὐτοῦ τὴν φωλιάν της, γιὰ αὐτὸ τὸν βλέπουμε πάντα ἀναμμένην. Ὅταν εἶναι ὠργισμένος τὸ μούτρο του ἀποχτᾷε μίαν ὄψιν τρομερὴν τὰ μὲτ' αὐτοῦ ἔγανουνε σπύθαις, τὰ ρουθούνια του φουσκόνουν καὶ κινεῖται, ἡ γλώσσα του πετιέται ὡς φλόγα, ἡ φωνὴ του εἶναι βροντὴ, μάλιστα ὅταν φωνάζῃ κατ' ἄρρητον ἡρώσει!!! δίνει γροθιαῖς στὸν ἀέρα, χτυπᾷε τὰ πόδια αὐτοῦ! τί ἐντύπωσιν ποῦ κάνει ἐκείος ὁ ἀνθρώπος ἐν αὐτῇ τῇ στιγμῇ! ὡς φαίνεται πῶς νάναι ἀγρωμενοκλιονταρὶ ἀγλοῖα ἀπὸ κείνον ποῦ ἠθελε ἀνοίξει στόμα γιὰ νὰ τοῦ ἀντισταθῇ!!! Οἱ βουλευταὶ ὅλοι σ' αὐτὴν τὴν ὥραν τὸν ἀκούον καταφοβισμένοι, καὶ ὁ κάψω Μεγαλόμης τρέμει σὰ λαγῶς. Οἱ κλητῆρες στέκουν ἀ-

λέστοι νὰ τὸν πιάσουν μήπως πεταχθῇ πάνου σὲ κανένα καὶ τὸν ξεσχίσῃ. Ἀνάμεσα ὅμως σὲ τέτοια ζάλη, σὲ τέτοια τρομάρα ἀκούεται ἓνα γέλιο· τοῖς νάναι ποῦ γελάει ἐνῶ τὸ Βουλευτήριον τρέμει πατόκορφα; Εἶναι ὁ Ἄνεμογιάνης!! Μυστήριον καὶ τοῦτο, ἄς τὸ λύσῃ ἡ Φιλοσοφία.

Voici maintenant le revers de la médaille:

Ἐὰν ὁ Δάνδολος εἶναι Giove altitonante εἰς τὴν ὀργήν του εἶναι ὅμως συγκινητικώτατος εἰς τὴν λύπην του. Ὅταν παραπονεῖται γιὰ τὴν σκλαβιά τῆς πατρίδος, γιὰ τὴν φτώχεια τῶν χωρικῶν, γιὰ τοὺς μισθοὺς τῶν μικρῶν ὑπαλλήλων, ὡ τότε τὸ μούτρο του, ἡ φωνὴ του, τὰ κινήματά του, καὶ ἡ ὀλόπικρη θεωρία του σὲ ἴγγιζον ἴστην καρδιά! Τὸν ἀκούς, τὸν κυττάξεις, καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ βαστάξῃς τὸ κλάμμα. Ὁ Πρόεδρος δακρύζει, οἱ Βουλευταὶ δακρύζουν, τ' ἀκροατῆρον δακρύζει, καὶ τὰ σκυλιά κρυμμένα ἀπὸ κάτου ἀπὸ τοὺς μπάγκους ἀκούοντάς τον ἀσκόνουν τὸ ποδάρι καὶ δακρύζουν!!

Ἄλλ' ἐὰν ἡ φύσις ἐφέθηκε τόσον γενναία πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐστόλισε μ' ὄλας τὰς χάριτας γιὰ νὰ τὸν καταστήσῃ θαυμαστὸν ῥήτορα, ἠθέλησεν ὅμως, ἡ σκληρότατη, νὰ τὸν βλάψῃ εἰς τὴν ἀκοήν καὶ τῶντι ἡ ἐσωτερικὴ μηχανὴ τῶν αὐτιῶν του εἶναι χαλασμένη, τὸ σφυρὶ δὲν δουλεύει πιλιὸ καὶ ἡ Κουφαμάρα, ἀδελφὴ τῆς Βουδαμάρας, ἔβαλεν ἐκεῖ μέσα τὸ δάχτυλό της. Πιστεύεται ὅμως ὅτι εἶναι μία δυστυχία γιὰ τὸν Δάνδολον τὸ νὰ ἦναι κουφός; Ὁχι Κύριε, γιὰ αὐτὸς δὲν ἔχει χρεία οὔτε ἀπὸ αὐτιά γιερά, οὔτε ἀπὸ τρουμπέτα, οὔτε ἀπὸ ἄλλα μέσα γιὰ ν' ἀκούσῃ. Ὁ Δάνδολος, γυέμου, ἀκούει μετ' ὁ μυαλό του, μετ' ἡν καρδιά του, καὶ μετ' ἡ μάτια του! καὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι ἔχουν χρεία ἀπὸ πέντε αἰσθήσεις γιὰ νὰ ἦναι τέλειοι, ἡν ὁ Δάνδολος μετέσσαρες, ἀεὶ γυέρετε ποῦ ὁ Δάνδολος μόλις ἓνας κουνίσῃ τὰ χεῖλη του καταλαβαίνει (διχῶς ν' ἀκούσῃ) τί τοῦ εἶπε, τί τοῦ λέει, καὶ τί θὰ τοῦ εἴπῃ; Δὲν ἠξεύρετε ποῦ ἡ μεγάλη πύρα τοῦ κόσμου τὴν ὁποίαν ἔχει, ἡ μεγάλη σοφία του, τὸ φυσικὸν τοῦ πνεῦμα, τὸν

κρίνον ὥστε νὰ νικήσῃ καὶ αὐτὰ τὰ σωματικὰ ἐλάττωματα ; Μόνον ὁ θάνατος ἔμπορεῖ νὰ καταβάλλῃ τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους.

Γιὰ νὰ εἰποῦμεν ὅμως τὴν ἀλήθειαν κάποτες γελοῖται ἐξαιτίας τῆς κουφιάρας του. Κάμμια φορὰ π: χ: τοῦ κάνενα γαῖδουρι γκαρίζει αὐτὸς πιστεύει ὅτι σημαίνει ἡ τρουμπέτα τῆ βί τι ρά δας καὶ ῥωτάει — χε el tipo? — Πολλαῖς φοραῖς εἰς τὴν Βουλὴν συμβαίνουν κάποιας σκηναῖς παράξεναις, ἐπειδὴ δὲν εἶναι μοναχὰ ἡ κουφιάρα ποῦ τὸν πολεμάει ἀλλὰ καὶ ἡ γλώσσα ὅπου μεταχειρίζονται οἱ συντρόφοι του. Παραδείγματος χάριν μὲς τὸ καλλήτερο τῆς συζητήσεως αὐτὸς ἀσκόνεται καὶ θέλει στανικὰ νὰ ὀμιλήσῃ γιατί τοῦ φάνηκε ὅτι ὁ Βουλευτὴς ποῦ ἀγόρευε εἶπε κάποια κουταμάρα καὶ ἐπομένως θέλει νὰ τὸν διορθώσῃ. Ὁ Πρόεδρος φωνάζει, σκουζει, τοῦ κάνει παρατηρήσεις ἀπαρατήρηταις οἱ κολιοι του τοῦ κάνουν ἀπὸ μακρὰ τρομερὰ νοήματα μὲ τὰ μπράτσα γιὰ νὰ τζοπάσῃ, ἐκεῖνοι ποῦ εἶναι σιμά του τονε ἡγγίζον μὲ τὸ δάχτυλο ἀπὸ πίσω, τὸ ἀκροατήριον μουρμουρίζει, καὶ ὁ Ἀνεμαγιάννης γελάει! Ἄλλ' ὁ κουφός πάει ἐμπρὸς, δὲν ἀμπαδάρει κανένανε, καὶ ἡ κουφιάρα του σ' αὐτὴν τὴν ὥραν διπλασιάζει. Τότες τυχαίνει ὅπου κάποιος κολέας του σημαντικὸς θέλοντας νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, γιὰ νὰ παύσῃ τέτοιο σκάνδαλο, τονε πλησιάζει, απληθώνει τὸ στόματου μὲς τ' αὐτί του καὶ πασχίζει νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ πὼς ἐπῆρε λάθος. Ἄλλ' ὁ Δάνδολος τραβιέται, τοῦ δίνει μια ματιὰ καταφρονητικὴ καὶ τοῦ λέει — φεῦγα! ἐσὺ δὲν ἐκατάλαβες τί σκοπὸ εἶχανε τὰ λόγια του — Τέλος πάντων ὁ Πρόεδρος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ διακόψῃ τὴν συνεδρίασιν. Ἄλλοτε συμβαίνει τὸ ἐναντίον. π: χ: ὅταν οἱ Βουλευταὶ εὐρίσκονται εἰς δύσκολον θέσιν καὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ συζητήσουν καὶ ν' ἀποφασίσουν, ἀπροετοιμαστοί, πάνω σὲ ἀντικείμενον σοβαρὸν, καὶ τότες ὅλοι ὀμιλοῦνε, ὅλοι συμπεραίνουνε, ὅλοι προτείνουνε, ἀλλὰ κανένας συμπερασμὸς δὲν εὐχαριστᾷ, κάμμια πρότασις δὲν γίνεται δεκτὴ, καὶ ἡ ὥραις ἀπερνᾶνε δίχως ν' ἀποφασισθῇ τίποτες, τότε τ' ἀκροατήριον στρέφει τὰ μάτια πρὸς τὸν Δάνδολον, ὅλοι προσμένουν ν' ἀκούσουν τί θὰ εἰπῇ αὐτὸς ὁ Μεγάλος καὶ θαυμάζουν πὼς ἀκόμα δὲν ἐξέφρασε τὴν γνώμην του, πὼς ἀκόμα δὲν ἔλυσε τὸ ζήτημα. Ὅσοσο αὐτὸς ἰδοῦ τὸ κάνει ἐπειδὴ δὲν ἄκουσε καὶ δὲν ἐνόησε καλὰ τί τρέχει, πάει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γιὰ νὰ μαζώξῃ πληροφορίας. ῥωτάει τὸ Σιὸρ Λόλλι, καὶ ὁ Σιὸρ Λόλλις τοῦ λέει — no capisso gnianca mi!.. — τρέχει εἰς τοῦ Γουαλλινᾶ, καὶ ὁ Γουαλλινᾶς τονε κυττάζει τρέμοντας χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ· πετιέται εἰς τοῦ Παδοβᾶ, ἀλλ' ἐτοῦτος ὀμιλεῖ σοβαρὰ μὲ τὸν Λομπάρδο καὶ δὲν τοῦ δίνει οὔτε ἀκρόασιν, τότες τονε τραβάει ἀπὸ τὸ σκουτί καὶ ὁ Παδοβᾶς γυρίζοντας τοῦ λέει — casa volé!! ve dirò dopo — ὁ Δάνδολος τότες ἀναμμένος τοῦ ἀπαντᾷ — grazie dell' avviso!! — Τέλος πάντων, καθὼς ὁ πεινασμένος κόρακας πετυέται πάνω σὲ ψοφίμιν οὕτως ὁ Δάνδολος πετιέται καὶ ἀρπάζει μὲ τ' ἀριστοκρατικὰτου νύχια τὸν Λάσκαρην λεγοντάς του —

Σταμάτη νὰ σε χωρῶ πὲς μου τὴν τρέχουσα τότες χαϊδεύοντας τὸ βελουδένιο τὸ μουστάκι του ἀρχινᾷ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ἀλλὰ κάθεται τὸσην ὥρα γιὰ τοῦτο καὶ ὁ Δάνδολος τὸσην ὥρα γιὰ νὰ καταλάβῃ ἕως ὅπου ἀναβάλλεται ἡ συνεδρίασις.

Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Καβαλιέρης μας εἶναι πάντοτε ὁ πρῶτος ῥήτορας τῆς Βουλῆς μας. Δὲν εἶναι μεγάλο κακὸ γι' αὐτόνε ἢ γιὰ τὴν πατρίδα ἐὰν πάσχη ἀπὸ κουφιάρα, καὶ ἂν δὲν καταλαβαῖν τὴν γλώσσαν τῶν κολέων του· φθάνει νὰ μὴν ἦναι κουφὸς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ, φθάνει νὰ καταλάβῃ τῆς πατρίδος του τὰ στμφέροντα. Εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπῆρξαν οὔτε ὑπάρχουν ἄνθρωποι μεγάλοι δίχως κανένα ἐλάττωμα εἴτε φυσικὸν εἴτε ἠθικὸν ἢ τελειότης δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν γῆν ἀλλὰ ζῆ καὶ χαίρεται εἰς τὰ μέρη τὰ θεῖα ὅπου εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ ὠραίου, τοῦ καλοῦ, καὶ τοῦ ἀθανάτου.

Τελειόνοντες ζητοῦμεν συγγνώμην εἰς τὸν περίφημόν μας ῥήτορα ἐὰν τὸ ταπεινὸν κοντύλι μας ἀδιαδίασε νὰ περιγράψῃ τὰς λαμπράς του ἀρετάς εἰς τὸ Βουλευτικὸν τῆς Ἐφτανήσου Βῆμα. δὲν ἠμπορέσαμε ὅμως νὰ κάμωμεν ἀλλοιώτικα, δὲν ἠμπορέσαμε νὰ βαστάξουμε κλεισμένον εἰς τὴν καρδιά μας τὸν θαυμασμὸν μας γιὰ τὴν εὐγλωττίαν του, γιὰ τὸ πνεῦμα του, καὶ γιὰ τὸν πατριωτισμὸν του, ἀγχαλὰ ἠξέυραμεν ὅτι ὁ μόνος ὅπου ἠμπορεῖ νὰ ὀμιλήσῃ ὅπως πρέπει γιὰ τὸν Κυριὸν Δάνδολον εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος Δάνδολος.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Θέατρον: — Ἐξ ἰδιαίτερας ἡμῶν ἀλληλογραφίας μαθάνωμεν ὅτι ἡ Κ. Μαρτσιάλη ἢ καλλίφωνος αὐτῆ ἄρποια τοῦ πέρισυν ἔτους, τὴν ὁποίαν ἐλαχίστη μερίς τῆς ἀκριτοκρατικῆς μερίδος τῶν Θεατρομεριδούχων μας ἐπέβαλεν εἰς τὴν Ἐργολαβίαν καὶ ἐπιβάλλει ἤδη εἰς τὸ Κοινὸν, μοχθεῖ καὶ ἀγωνίζεται πρὸς σχηματισμὸν Θεάσου κατὰ τὸ δοκοῦν της — Πρὸς θεοῦ! Ἐργολάβοι, ἀνοίξατε τὰ μάτια σας, ἀς μὴ μᾶς σύρῃ πλέον ἀπὸ τὴν μύτην ἡ θεῖα Μαρτσιάλη.

— Ἐκλογῆ, ἐφημερίων ἔλαβεν προσφάτως χώραν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυριδωνος, ἡ κομματικὴ ἐπιβρόση, ἢ ἐπὶ τοσοῦτον θλίβουσα παρ ἡμῖν τὰ ἀνθρώπινα, ἐπειράθη κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ν' ἀναμιχθῇ καὶ εἰς τὰ θεῖα, ἀλλ' εἰς τὸ πῦρ τοῦ συναδελφικοῦ ζήλου, τὸ εὐσέχως καὶ ἐπιδειχίως συνδουλιζόμενον παρὰ τοῦ Ἐντίμου Ἐπιτρόπου Κ. Π. Μεταξά, διελύετο ὁ κηρὸς τῶν περιήρων της καὶ ἐκίπτε χαμαὶ ἵνα πληρωθῇ τὸ παρὰ τοῦ Προφήτην Ἰσακίου ρηθὲν: « Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Κύριον μου, καθὼς ἐκ δεξιῶν μου καὶ τοῦς ἐχθρούς σου θέσω ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. » Ἀλλὰ τὸ

τέρας καταβλήθεν οὐχὶ μόνον δὲν ἀπέκαμιν ἀλλὰ καὶ προπαρασκευάζεται δι' ὑψίστην πτῆσιν ἐπὶ τοῦ πελάγους τῶν ἐκλογῶν ἃ νέε Δουχεζῶτε ! ἃ ! Ἰκαρε τῶν ἡμερῶν μας ὄρα πρὸς θεοῦ μὴ πνιγῆς !.

— Ἡ Γερουσία σχολάζει : ἔδοξε τῇ Ἐκλαμπροτάτῃ Γερουσίᾳ νὰ διατάξῃ ὥστε οὐδεὶς τῶν δημοσίων διδασκάλων, καὶ διαρκουσῶν τῶν διακοπῶν νὰ μὴ δύναται νὰ πορευθῆται *extra muros*, καὶ ἐπειμυτος ἡμεῖς δὲν ἔχομεν, ὄρια τοῦ Γερουσιαστικοῦ διατάγματος ἐτέθησαν τὸ *κουλοῦρι* τοῦ Βαλσαμάκι καὶ τὰ τεῖχη τοῦ Λοιμοκαθαρηθρίου — Ζήτω ἡ Ἐκλαμπροτάτῃ Γερουσίᾳ ἢ καθ' ἑκάστην ὑπὲρ ἡμῶν ἀμερομμεριμνοῦσα !! καὶ ν' ἀκούωμεν λογιώτατόν τινα διδάσκαλον ἀναγινώσκοντα τὸ ἐν λόγῳ διάταγμα τῆς Γερουσίας νὰ ὑποτονθορίζῃ τὸ ἀριστοφάνειον ἐκεῖνο :

Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,

Δούλον γενέσθαι παραφρονούντος δεσπότου !

— Ὁ Πρόδρομος, ὁ μήπω γεννηθεὶς καὶ ἐκ κοιλίας μητρός του σκαρπαττόμενος ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἐκθιαζόμενος Πρόδρομος, ἔχει, κατὰ τὴν γνώμην μας, ὑπὲρ αὐτοῦ μὲν τὴν καταφρονᾶν καὶ τοὺς φιλιππικούς τῆς Ν. Ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτοῦ τὰς συστάσεις καὶ τοὺς πανηγυρικούς τῆς ἁκρας δεξιᾶς ! Ἔπρεπε καὶ ἡμεῖς νὰ περιμεινῶμεν τὴν ἐμφάνησιν τοῦ παραδόξου τούτου δημοσιογραφικοῦ κομήτου, καὶ τότε νὰ ἐκφέρωμεν τὴν ἐπ' αὐτοῦ κρίσιν μας, ἐν τούτοις δυνάμεθα ἐκ προοιμίων νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀντὶ Προδρόμου νέας πολιτικῆς ἀποκαταστάσεως δυνατόν νὰ ἦνε *περιδρομος* τις ὑπὸ τῆς Καμαρίλλας τεκταινόμενος ἵνα ἀνεπισθῆτως μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μακαρίαν τῶν Κομεζάδων Ἐποχῆν, ἢ ἀγυρτικῆ προσπάθεια νὰ ρίψωσιν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς μας πλάστιγκος τὸ σκῆπτρον καὶ τὸ κῶρος Ἀγγλικῆ Βασιλόπαιδος διὰ νὰ τὴν κάμωσι νὰ κλίνῃ ὑπὲρ αὐτῶν, ἢ ἄσκοπος τέλος φαντασιοπληξία Ἐφημεριδογράφου ὅστις μὴ εὐρῶν ἡχηρότερον διὰ τὴν ἐφημερίδα του τίτλον ἐπὶ ἀσθη ἀπὸ τὸν Πρίγκιπα Ἀλφρέδον ὡς ἀπὸ ἄγκυραν σωτηρίας, ὅπερ μᾶς ἐνθυμίζει τὸ τοῦ Βύρωνος :

I want a hero: an uncommon want
When every year and month sends forth a new one
Of such as them I should not care to vaunt
I'll therefore take our ancient friend
[Don Juan.

Καὶ τῶντι *our ancient friend* δύναται ν' ἀποκαλεσθῆ ὁ Ἀλφρέδος τῆς Ἀγγλίας, δὲν τὸν ἀ-

κούομεν τάχα ἀπὸ τινος ἤδη καιροῦ πότε ἐδῶ προτεινόμενον, πότε ἐκεῖ ἐπιζητούμενον καὶ πότε ἄλλοῦ καταδοκούμενον. εἰς ὅλους τὸν ὑπύσχονται εἰς ὅλους τὸν διδουσι τοῦ νὰ πρωτοφθάσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Ἑπτάνησον, εἰς τὴν Ἀλβανίαν, εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὰς Ἰνδίας, ἢ εἰς τὴν Αὐστραλίαν ; Ἐδικαιοῦτο νῆ τὸν Δία ἢ Α. Υ. ὡς ἄλλος Φίγαρος ν' ἀνακράξῃ

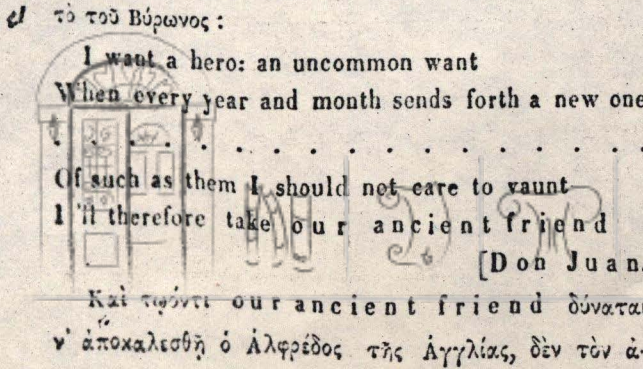
Figaro qua, Figaro là . . .

Ma una alla volta per carità ! . .

Ὅπωςδῆποτε θὰ εἶδωμεν ὁποίας ὁδοῦς θὰ εὐθύνει ὁ Πρόδρομος οὗτος, ἀν ἡ φωνὴ του θὰ εἶνε φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἢ οὔ, καὶ μὴ ἡ ὀξυδερχῆς δημοσιογραφία τοῦ Πανιονίου ἐξεπλάγῃ καὶ ἐταράχῃ ὑπὸ ὄνου σκιάς.

— Τοῦ Κυρ. Θεοδοῦρ Κλαδαντζῆ τὸ β' κατὰ τῶν Ἑβραίων θεολογικοπολεμικὸν ἄρθρον εἰς τινὰς ἐφάνη ἴσως ἀντιχριστιανικόν, ἀναίδες, καὶ τραγελαφικόν, εἰς ἡμᾶς ὁμῶς πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν ἐφάνη νοστιμώτατον καὶ καταλληλότερον. Ἀφερίμ Θεοδοῦρ! χαλάλ Θεοδοῦρ! βάρτου τοῦ γαιουνη! βάρτου τοῦ τσιφούτ, βάρτου τοῦ κιοπέκ-ὄγλου, ποῦ προσκυνάει τῇ γαῖδουροκεφάλῃ, φωνάζε του κάθουρας στὴ τρίπατου, κί ἄς σε φωνάζῃ ἄπιστον καὶ ἀπερίτμητον, ἀμεδὰ ἀν θελήσης δὲν τοῦ ἀποδείχῃς τὸ ἐναντίον; . .

— Τὸ Λύκειον πρόκειται νὰ μετατεθῆ ἐκ τῆς πάντῃ ἀκαταλλήλου οἰκίας ἐν ἣ κατὰ τὸ παρὸν εὐρίσκειται εἰς ἄλλην φυσικῶ τῷ λόγῳ καταλληλοτέραν, ἀνετέθη ὄθεν ἢ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἔκθεσις εἰς τὸν ἔντιμον Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς Κ. Μενάγιαν. Ὁ Κύριος οὗτος συνιστῶν δύο οἰκῆματα ὡς τὰ προσηρρώτερα διὰ τὸν σκοπὸν, τὸ τοῦ Κ. Χαϊδᾶ τούτεσι καὶ τὸ τῆς Κυρίας Λιβεράτης, λεληθότως κλίνει ὑπὲρ τοῦ τελευταίου καίτοι ἀσυγκρίτως κατωτέρου καὶ διὰ τὸ ἀκόκεντρον τῆς θέσεως καὶ διὰ τὸ στενόχωρον καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους. Ἐν τούτοις ἡ τοπικὴ Κυβέρνησις δι' ἐπισήμου πράξεως ἐκλέγει καὶ αὐτὴ τὸ χειρότερον!.. ἀντις τῶρα μᾶς ἐρωτήσῃ πῶς ἡ Κυβέρνησις ἢ ὀρεῖλουσα ἀείποτε νὰ ἐπιδιώκῃ τὸν πρὸς δν ὄρον καὶ τὸ συμφέρον τῶν δημοσίων Καταστημάτων, παρεῖδε τὴν μεγίστην τῶν οἰκιῶν τούτων διαφορὰν καὶ τόσον ὥστε νὰ προτιμήσῃ τὴν κατὰ πάντα λόγον χειροτέραν, — ἀπαντῶμεν ὅτι ἡ τοπικὴ Κυβέρνησις ἐγγράσε, ὅτι ἡ ὄρασις τῆς ἐξησθένεσε, ὅτι ἀναγκάζεται νὰ φορῇ τὰ ὀμματογαλιὰ τῶν εὐνοῖσισμων, καὶ ὅτι ἐπομένως βλέπει διὰ τὰ ἀντικείμενα ἀναπλοῦσα. Ἐἶδωμεν ὁμῶς ἀν καὶ ἡ Γερουσία μᾶς πασχῇ τὴν αὐτὴν ὀφθαλμίαν καὶ ἀν ἡ Ἐκλαμπροτατοτής τῆς φορῇ καὶ αὐτὴ γαλιὰ Ὅπωςδῆποτε ὁμῶς τῇ εὐχόμεθα εὐσεβάτως

ύρειαν, Λυγκίως ἄψιν καὶ περὶ τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου πατριωτικὴν μέλησιν.

— Τὸ Παρθενάγωγίον τῆς ἐντίμου Κ. Ζαΐρας Χοῦδᾶ, τὸ πρὸ ἐνός ἡδὴ ἔτους συστήθην βραίνει ἡσθημέραι πρὸς τὸ βέλτιον — ἡ ἔλλειψις καταλλήλου οἰκῆματος, ἠμπόδισεν ἄχρις ὥρας εἰς τὴν Κυρίαν ταύτην νὰ παρέξῃ διὰ δημοσίων δοκιμασιῶν τὴν ἀναμφίλεκτον ἀποδείξιν τῆς προόδου τῶν μαθητριῶν τῆς, ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ἔσον οὕτω θὰ δυνήθῃ νὰ τὸ πράξῃ καὶ τότε θέλουσιν καταπεισθῆ καὶ οἱ δυσπιστώτεροι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἀμερολήπτων μας κρίσεων.

— Ὁ Δ.ρ. Ὀνούφριος Καβαδιάς εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον διαπρεψάντων μαθητῶν τοῦ Ἰονίου Ἱεροσπουδαστηρίου ἐσύστησε πρὸ 8 ἡδὴ μηνῶν Σχολεῖον ἐν ἅνῃ ὑπ' αὐτοῦ διδάσκονται ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς προκαταρκτικῆς ἐκπαιδεύσεως — Συνιστῶμεν τὸ ἀξιόλογον τοῦτο προπαρασκευαστικὸν ἐκπαιδευτήριον εἰς ὅσους τῶν Συμπατριωτῶν μας κίθονται τὴν καλῶς ἐννοουμένην ἀγωγὴν τῶν τέκνων των.

— Ὁ περιώνυμος ἐν διαβάλοις ἱερεὺς Σταύρος ὁ Ἰγγλέσης, ὁ τῶσους καὶ τῶσους λεγεῶνας διαβόλων ἐξελάσας καὶ διαβόλους ἀείποτε ὄνειρευόμενος, ἀνάστατον κατ' αὐτὰς ἐποίει τὸ ποῖμιον τῶν πιστῶν διακηρύξας ὅτι διάβολός τις ἐμφωλεύσας ἐν σαρκὶ καὶ πνεύματι ἐντὸς τοῦ παραπετάσματος τοῦ ἐν Πεσάδαις Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας βογᾶει καὶ ζητᾶει ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τοὺς πιστοὺς ἐνορίτας τοὺς πρό τινας καιροῦ ἱεροσυλήσαντας, ὅλοι ὅθεν οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως μηδενὸς ἐξαιρουμένου, καὶ τοῦ διαβολομάχου ἱερέως ἡγουμένου, ἐπορεύοντο πρὸς τὸν δαιμονιζόμενον δῆθεν Ναὸν ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν διαβολικῶς ἐξοριστικὴν ἐξέτασιν τοῦ πονηροῦ ἐκείνου πνεύματος, φθάσαντες δ' ἐκεῖ καὶ ἀκούσαντες εἶδος τι γογγυσμοῦ ἀκατανόητου ἤρχισαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον νὰ πείθωνται περὶ τῆς παρουσίας τοῦ ἐν σαρκὶ διαβόλου, — τότε δὴ τότε ὁ διαβολομπαίχτης ἐξοριστῆς δράξας ξύλον τι ἐπίμηκες ἔχον ἐφ' ἐνός τῶν ἄκρων του θειοῦχον ἀνημμένην θρουαλλίδα, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐξώσῃ νυκτερίδας, καὶ κατευθύνας αὐτὸ πρὸς τὸ μέρος τοῦ γογγυσμοῦ ἤρχισε πλήρης ἀγιωτάτου ζήλου νὰ ἐμφωνῇ τὰ δραστηριότερά του ἐπιτίμια. — Ἄλλ' ὁ διάβολος εἰς ἅνῃ καὶ δὲν ἐξήρχετο, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι διάβολος δὲν ὑπῆρχε εἰμὴ εἰς τὴν μελαγχολοῦσαν φαντασίαν τοῦ ἱερέως, ἀλλ' ἀντὶ διαβόλου μία πτωχὴ κοουκουβάγια ἥτις εἶχε ὡς φαίνεται ἐκεῖ ἐμφωλεύσῃ διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ θείου ζαλισθεῖσα

ἔπιπτε μετὰ κρότου ἡμίθανός, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἐξοριστοῦ, ἀσθέστου δὲ γέλωτος κυριεύσαντος τῶν ὀρθόδοξων τὸ πλήρωμα, ὁ Παπᾶς, καίτοι τῶσῃ προφανῶς ἐξελεγχομένης τῆς δαιμονιακῆς ἐπιστήμης του, δὲν τὰ ἔχρασε, μάλιστα δεικνύων συγκεκριμένως τὴν Κοουκουβάγιαν, ἀνέκραξε — Καὶ τοῦτο ἀδελφοὶ ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥῆθὲν, « καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἶδει Κοουκουβάγιας, ἐβεβαίοντο τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές!.. »

— Ἐπειδὴ ὁ Μπαμπάους τῶν Γυναικῶν ὡς καθὼς καθεὶς γνωρίζει εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος σὰ δὲ μπορούμε νὰ τότε γβάλουμε τώρα σὰς τὸ νὲ βγάνομαὶ ἀκολούθως.

— Περὶ ἐξετάσεων τοῦ Λυκίου προσεχῶς.

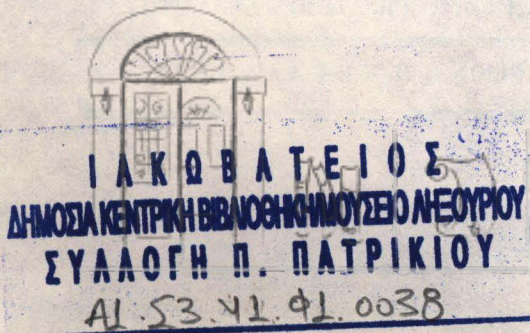
ΑΓΓΕΛΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ « Η ΑΛΗΘΕΙΑ. »

Αἶνιγμα ὑπὸ Παναγιώτου Πανᾶ.

Ὁ φίλος μας Πανᾶς, διὰ τῆς ἀγγελίας του ταύτης, ῥέπει ἐν μέσῳ τοῦ ἐκπεπληγμένου δημοσιογραφικοῦ Κόσμου αἰνιγμά τι φρικῶδες καὶ γριφωδέστατον. Ἐφημερίς καὶ ἀλήθεια κατὰ τὴν πρακτικὴν λογικὴν τῆς νέας μας ἐποχῆς εἰσὶν ἐννοιαὶ ἀντιφατικαὶ καὶ ἀμοιβαίως ἀποκλειόμεναι, μεταξὺ των λοιπὸν οὐδεμία ὑφίσταται θετικῆς ἀναφορᾶς συνοχῆ ἢ ὑπόστασις, ἀναγκαζόμεθα ἐπομένως, (καὶ τοῦτο εἰς οὐ μᾶς δοθῇ τοῦ λογογράφου ἢ λύσις) νὰ παραδεχθῶμεν ἐν ἐκ τῶν δύο ἢ ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐφημερίς τοῦ φίλου Πανᾶ δὲν εἶνε ἐφημερίς, ἢ ὅτι ἡ ἀλήθειά της δὲν θὰ εἶνε ἀλήθεια τοιαύτη ὅποια ὡσημέραι προσβεύεται καὶ διακηρύττεται εἰς τὴν Νέαν μας Ἐποχὴν.

Ἴνα πληρωθῇ τὸ παρὰ τῆς Ν. Ἐποχῆς ῥῆθὲν, τὴν στιγμὴν ταύτην συνῆλθόν τινες ἐκ τῶν νεοφιλελευθέρων ἐν Ἰουδαϊκῷ συνεδρίῳ, ἵνα ἐνώπιον τοῦ πλήθους τῶν εὐπατήτων χωρικῶν καύσωσι τὸν Πρόδρομον. Ὁ γνωστὸς δὲ διὰ τὰ ἐθνικά του αἰσθήματα καὶ τὴν ἐλευθεροστομίαν του Χαράλαμπος Δ. Λιβαθινόπουλος, ἀπαγγείλας εἰς τὸ ἐκπεπληγμένον πλῆθος τὴν παραβολὴν τῆς Μοιχαλίδος, ἔσωσε τὸν ἀμαρτωλὸν Πρόδρομον ἐκ χειρῶν τῶν ἀμαρτωλῶν του δημίων — Ἐ! συνάδελφοι τῆς Ν. Ἐποχῆς μετὰ Χριστὸν καθὲ προφήτης Γαῖδαρος — ἐπανερχόμεθα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
Ὁ Ἰπεὺθ. Ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ